

Пасся раз Осел на пасовиську та якось наблизився до лісу, а за пнем сидів Вовк, вискочив до Осла й хотів його роздерти. А Осел, дарма що його за дурня вважають, зараз надумав, що йому зробити. Вовк до нього біжить, а він усміхається так радісно, кланяється йому низенько та й каже:

— От добре, от добре, пане Вовче, що ви прийшли. Я вже тут вас шукаю-шукаю!

— А нащо я тобі здався? — питає Вовк.

— Та, бачите, громада послала мене за вами і пильно наказала: "Йди і без Вовка до села не повертайся!"

— А нащо я громаді здався? — питає Вовк.

— А ви й не знаєте? Адже у нас у селі старшину вибирають.

— Ну, так що з того, що вибирають?

— Не то біда, що вибирають,— каже Осел,— а то біда, що нікого не можуть вибрати. Вже всі господарі пересварилися проміж себе, а далі кажуть: "Тут хіба один Вовк із лісу може старшиною бути". Як сказали це, так на цьому й погодились і вислали мене, щоб я вас зараз привів до села. Таке-то діло.

Почувши таке, Вовк аж хвіст угору підняв з радості. Зараз виліз на Осла, сів йому на спину та й їде до села. А коли приїхали до села, Осел закричав своїм дзвінким голосом, з хат повибігали люди, та, бачачи, що Вовк на Ослі верхом їде, кинулися з палками, ціпами та дрючками та й давай його молотити. Били, били, ледве Вовк живий із села втік.

Біжить неборака та все оглядається, чи ще люди за ним не біжать. Аж коли вже села не стало видно, Вовк побачив копицю сіна, вискочив на неї, простягнувся і ліг спочити. А спочиваючи, почав голосно сам до себе говорити:

— Мій тато старшиною не був, мій дід старшиною не був, і чого ж то мені дурному раптом забажалося старшиною бути? Ех, шкода, що нема тут якого порядного хлопця, щоби мене здоровенним буком полупцював та розуму навчив.

А під копицею сидів здоровенний парубок з вилами в руках. Почувши це, як вискочить, як потягне Вовка разів з десять по хребту, аж Вовк і дух спустив.